

[Ragnhild Andersen.]

klare sig. Hvad skriver de ikke i deres lange henvendelse til foketinget: vi har ikke råd til at købe medicin, og mange kommuner nægter at betale medicinen. Men der er mange andre ting, vore gamle ikke har råd til, som det er nu. Efter de sidste store pristigninger gad jeg vide, hvor mange ældre der har råd til at spise smør eller drikke sødmælk. Jeg er sikker på, at de, når mælkeprisen er henvend 1 kr. pr. liter, må gå over til at drikke vand eller i bedste fald skummetmælk, for der bliver ikke råd til mange liter sødmælk for pensionen. For 268 kr. pr. måned, som er pensionen i landkommunerne til de enligstillede, kan der ikke blive råd til smør, mælk, kød og flæsk i det omfang, de ældre havde behov for det. Det er derfor ikke mærkeligt, at hospitaler og plejehjem klager over, at vore gamle er underernæret, når de kommer derind. De kan jo ikke få ordentlig kost for den alt for beskedne pension. Den høje husleje mærkes også af de ældre. Den er steget og stiger nu igen pr. 1. april næste år. Efter vor opfattelse er det derfor uhyre påkrævet at komme vore gamle medborgere til hjælp med en virkelig forbedring af folkepensionen til de mindrebemidlede, og jeg håber, at de, der holder af at tale om social forståelse, også her vil stille sig velvilligt over for vore forslag angående såvel aldersgrænse og zonegrænse som forhøjelse af grundbeløb.

Det tredje, vi har foreslået, er, at børnetillægget til folke- og invalidepensionister skal kunne ydes ud over et barns 18. år, for så vidt barnet går i skole, er i lære eller under anden uddannelse. Vi mener, det bør gives, til barnets uddannelse er afsluttet. Det er lige hårdt nok, at pensionister skal være nødt til at afstå fra at dygtiggøre deres børn på lige fod med andre børn, fordi de ved, at når barnet fylder 18 år, ophører børnetillægget. Det er naturligvis et spørgsmål, som især angår invalidepensionisterne, der i de fleste tilfælde er unge mennesker, men det angår også folkepensionister, som har børn, der skal uddannes. Det kender man fra det praktiske liv. Børn går i vore dage længere i skole end tidligere, og derfor kommer de senere i lære. En anden grund til, at de kommer senere i lære, er, at der har været mangel

på lærepladser. Det er en kendt sag, at de ofte bliver 16, 17, ja, helt op til 18 år, inden de får en læreplads. Det er derfor nødvendigt at lempe bestemmelserne om børnetillæggets udbetaling, således at alle børn sikres lige muligheder for dygtiggørelse i skole eller i læreplads eller ved anden uddannelse, ved at tillægget ikke standser, før barnets uddannelse er færdig.

Det fjerde forslag går ud på at forhøje ægteskabstillægget, således at det bliver ens for hele landet og kommer til at udgøre halvdelen af forskellen mellem grundbeløbene til ægtepar og enlige. Det lave ægteskabstillæg er et stort problem for vore ældre. Den mand, der er bare 10 år ældre end sin hustru, vil have svært ved nogen sinde at opnå folkepension som til et ægtepar. Hans sidste leveår bliver en endnu hårdere kamp for tilværelsen end andre ældres, for en hustru kan ikke begynde i den alder at kaste sig ud i erhvervs livet. Derfor har vi nu foreslået ægteskabstillægget fastsat til halvdelen af forskellen mellem pensionen til et ægtepar og til en enligstillet og zonegrænsen ophævet for deres vedkommende.

Jeg håber, at partierne i denne sal vil give støtte til vort forslag, især de partier, som lovede de ældre en gradvis forhøjelse af deres pension, således at de inden længe kan komme op på en betryggende ordning i forhold til tjenestemænd og andre i vort samfund.

Ministeren bemærkede, at forslaget koster penge. Ja, det koster altid penge at skabe tryghed. Men må jeg minde om, at det socialdemokratiske parti, da det i 1952 fremlagde sin skitse til folkepension i en tryksag, der blev sendt ud til samtlige husstande, skrev følgende — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Det bliver dyrt, siger bagstræbets folk advarende“ — og man nævner en masse store tal — „Merudgiften er dog ikke større, end at den kan dækkes ind gennem en forøgelse af produktionen, blot med 3-4 pct. ud over den stigning, der normalt regnes med.“

Ja, vi har i vort land oplevet en betydelig produktionsstigning, og jeg vil gerne sige til slut, at det skulle nødig være bagstræbets folk, der blev de afgørende i en sag, der